

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 388/2021-40

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Jany Laššákovej a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **ZOBORTRANS EU, s. r. o.**, Dvorčianska 74, Nitra, IČO 50 307 517, zastúpeného **JÁNSKY & PARTNERS s. r. o.**, advokátska kancelária, Štúrova 13, Nitra, v mene ktorej koná JUDr. Martin Jánsky, proti rozsudkom Okresného súdu Nitra č. k. 27 Cb 64/2017-97 zo 14. marca 2018, Krajského súdu v Nitre č. k. 15 Cob 114/2018-166 zo 14. mája 2019 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Obdo 28/2020 z 24. septembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. decembra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov vyplýva nasledovný stav veci: Okresný súd Nitra (ďalej len „súd prvej inštancie“) v spore žalobcu [REDAKOVANÉ], proti sťažovateľovi o zaplatenie 4 844,71 eur s prísl. rozhodol rozsudkom tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 4 844,71 eur istinu s 0,03 % úrokom za každý deň omeškania od 16. marca 2017 do zaplatenia a vo zvyšnej časti (predstavujúcej nárok na úrok z omeškania odo dňa 21. januára 2017 do 15. marca 2017) žalobu zamietol. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca si v konaní uplatnil nárok na zaplatenie dodávky zemného plynu do označeného odberného miesta, ktoré prešlo v dôsledku „Zmluvy o predaji časti podniku“ z 1. augusta 2016 na žalovaného. Povinnosť dodať plyn bola splnená umožnením

odberateľovi plyn odobrať, čo v konaní nebolo sporné. Na základe vykonaného dokazovania bol súd prvej inštancie toho názoru, že na žalovaného s predajom časti podniku prešla aj povinnosť uhradiť žalobcovi cenu dodaného zemného plynu. Zo zmluvy o predaji časti podniku bolo nepochybné, že prevádzaná časť podniku označená ako „[REDAKOVANÉ]“ je samostatným organizačným útvarom predávajúceho. Daná časť podniku predstavovala priemyselný areál na adrese [REDAKOVANÉ]. V rámci predaja časti podniku došlo aj k prevodu nehnuteľností v tomto areáli vedených na LV č. [REDAKOVANÉ] z ktorého vyplynulo, že z titulu ich nadobudnutia je „Zmluva o predaji časti podniku“. Žalovaný sa stal nástupcom definovanej časti podniku a podľa § 477 ods. 1 Obchodného zákonníka na neho prešli všetky práva a povinnosti, ktoré sa týkajú tejto časti podniku. Skutočnosť, že priamo zmluvný záväzok zo zmluvy o združenej dodávke plynu z 15. decembra 2015 nie je v „Zmluve o predaji časti podniku“ uvedený v zozname prechádzajúcich záväzkov z predávajúceho na kupujúceho, neznamená, že tento nebol súčasťou prevádzanej časti podniku.

3. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom poukazoval na úplný nedostatok dôvodov rozsudku súdu prvej inštancie a nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci.

3.1. Odvolací súd rozsudkom č. k. 15 Cob 114/2018-166 zo 14. mája 2019 napadnutý rozsudok potvrdil. Skonštatoval správnosť zistení a záverov súdu prvej inštancie. Žalovaný v konaní pred súdom potvrdil, že 1. augusta 2016 došlo k uzatvoreniu zmluvy o predaji časti podniku medzi žalovaným a ZOBORTRANS, s. r. o., na základe ktorej žalovaný kúpil časť podniku spoločnosti ZOBORTRANS, s. r. o., a to „[REDAKOVANÉ]“, ktorá bola samostatným organizačným útvarom ZOBORTRANS, s. r. o. Uvedená prevádzka sa nachádzala v areáli (nehnuteľnosti) odberného miesta [REDAKOVANÉ] ktorej vlastníkom sa predajom časti podniku stal žalovaný. Na kupujúceho tak prešli všetky práva a záväzky, ktoré slúžili na prevádzkovanie prevedenej časti podniku. Odber plynu žalovaným v rozhodnom období potvrdil vo svojej výpovedi na pojednávaní konanom 14. marca 2018 aj samotný konateľ žalovaného. Odvolací súd vyhodnotil odvolacie námietky žalovaného ako účelové, keďže z výpovede konateľa žalovaného nepochybne vyplynulo, že na žalovaného ako kupujúceho prešli aj záväzky vyplývajúce zo zmluvy o združenej dodávke zemného plynu, ktoré priamo súviseli s prevádzkovaním prevedenej časti podniku do konca roka 2016.

4. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (súd svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil, nedostatočne sa vysporiadal s jeho rozsiahlymi námietkami), a zároveň aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (nesprávne posúdili právnu otázku s významom pre rozhodnutie vo veci, a to otázku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného s ohľadom na prechod záväzku podľa ustanovenia § 477 v spojení s ustanovením § 487 Obchodného zákonníka).

4.1. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa rozsudkom č. k. 5 Obdo 28/2020 z 24. septembra 2020 zamietol. V podstatnom najvyšší súd uviedol, že skutkové a právne závery súdov nižších inštancií nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 ústavy a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 220 ods. 2 CSP). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného. Pokiaľ sa odvolací súd po preskúmaní veci a napadnutého rozhodnutia stotožní s názormi vyslovenými súdom prvej inštancie bez toho, aby vytkol obsah odôvodnenia rozsudku, nemožno ani túto skutočnosť považovať za vadu, ktorá by napĺňala predpoklady zákonom ustanoveného dovolacieho dôvodu len preto, že sporová strana s rozhodnutím nesúhlasí. Najvyšší súd po vyhodnotení namietaných skutočností dospel k záveru, že žalovaný tieto nedôvodne namietal a prípustnosť dovolania s poukazom a ustanovenie § 420 písm. f) CSP nepreukázal.

4.2. Dovolací súd ďalej dospel k záveru, že ustanovenie § 477 ods. 1 Obchodného zákonníka v spojení s § 263 ods. 1 Obchodného zákonníka má kogentný charakter, teda strany v zmluve o predaji podniku nemôžu vylúčiť z predaja časť záväzkov, ktoré súvisia s prevádzanou časťou podniku. Pre platnosť prechodu práv a povinností podľa zmluvy o prevode podniku na kupujúceho sa nevyžaduje, aby záväzky súvisiace s podnikom alebo jeho časti boli v zmluve presne identifikované. Dovolací súd preto dospel k záveru, že žalovaný nedôvodne odvolaciemu súdu vytykal nesprávne právne posúdenie veci a jeho dovolanie smeruje proti vecne správne rozhodnutiu odvolacieho súdu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Proti označeným rozsudkom všeobecných súdov podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že právne posúdenie veci krajským súdom a najvyšším súdom nie je v súlade so skutkovým stavom veci. Napadnuté rozhodnutia krajského súdu (i okresného súdu) sú nezákonné, arbitrárne, nedostatočne odôvodnené, v rozpore so základnými právnymi predpismi, vychádzajú z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, sú v rozpore s právnou praxou a ustálenou judikatúrou a v hrubom rozpore s princípmi spravodlivosti. Sťažovateľ tvrdí, že krajský súd sa jeho námietkami vôbec nezaoberal a dokonca ich vyhodnotil ako účelové. Nie je pravdou, (ako to uvádza krajský súd), že z výpovede konateľa sťažovateľa malo vyplynúť, že na neho prešli aj záväzky zo zmluvy o združenej dodávke zemného plynu. Sťažovateľ tvrdí, že na neho záväzok nikdy nemal prejsť a ani neprešiel. Pre zachovanie kontextu a komplexnosti sťažovateľ predložil v prílohe výpoveď štatutárneho zástupcu z pojednávania konaného 14. marca 2018.

5.1. In concreto uvádza: „*V danom prípade Najvyšší súd Slovenskej republiky, Krajský súd v Nitre, resp. Okresný súd Nitra nepostupovali v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, Listinou a Dohovorom, keď neaplikovali normy právnych predpisov ústavne konformným spôsobom a svoje rozhodnutie nedostatočne a nesprávne odôvodnili... Sťažovateľ namieta, že predmetným rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, resp. rozhodnutiami aj súdov nižších stupňov bol porušený princíp legality vyjadrený v čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky tým, že postup*

súdu pri interpretácii a aplikácii príslušných ustanovení procesných právnych predpisov vykazujú znaky svojvôle, excesu a arbitrárnosti, a preto je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky (čl. 46 ods. 1), Listinou základných práv a slobôd (čl. 36 ods. 1) ako aj Európskym dohovorom o ľudských právach (čl. 6 ods. 1)... Žalobca nijakým spôsobom nepreukázal (ani právne, no najmä nie skutkovo), na základe čoho mal byť sťažovateľ povinný zaplatiť mu sumu 4.844,71 EUR za dodaný plyn, keď sťažovateľovi nebol plyn (v súdmi nezistenom a žalobcom nepreukázanom rozsahu) ani dodaný, a sťažovateľ plyn (v súdmi nezistenom a žalobcom nepreukázanom) rozsahu, ktorý by zodpovedal sume 4.844,71 EUR ani neodobral, keď aj z vyššie citovanej výpovede štatutára sťažovateľa pred súdom prvej inštancie vyplynulo, že plyn z odberného miesta odoberali aj iní odberatelia. Na základe uvedeného nie je potom absolútne zrejmé ani to, na akom právnom a skutkovom základe súdy ustálili, že dodávka plynu v žalovanom rozsahu, t. j. vrátane plynu odobratého inými odberateľmi, súvisela s prevádzanou časťou podniku, t. j. autodopravou spoločnosti ZOBORTRANS, s.r.o., ktorú nadobudol sťažovateľ podľa zmluvy o predaji časti podniku. Skutočnosti, pre ktoré by odôvodňovali a preukazovali jednak nárok žalobcu uplatnený v predmetnom súdnom konaní neboli žalobcom produkované a teda žalobcom preukázané, tzn. žalobca v tomto smere neunesol dôkazné bremeno. Ako priamy dôsledok toho nemohlo byť v konaní preukázané ani to, že záväzok v rozsahu 4.844,71 EUR prešiel na sťažovateľa... Skutkové a právne závery všeobecného súdu pritom môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (*mutatis mutandis* I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05) (Drgonec, J., Ústava Slovenskej republiky. Teória a prax. Bratislava: C. H. Beck, 2015, 861 s.). V tomto zmysle sú dôvody, pre ktoré bol sťažovateľ zaviazaný zaplatiť žalobcovi sumu 4.844,71 EUR s príslušenstvom neudržateľné a v príkrom rozpore jednak s vykonaným dokazovaním, ale najmä skutočnosťou.“

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie, napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ktorý zamietol dovolanie sťažovateľa.

7. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pritom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

7.1. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci, ktoré sa ochrane ústavnosti podieľajú. Ústavný súd sa pri zakladaní

svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto právomoc ústavného súdu nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (pozri. II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09).

7.2. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 20/02, III. ÚS 152/03).

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie:

8. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ využil svoje právo podať proti napadnutému rozsudku okresného súdu opravný prostriedok, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd ako súd odvolací, ktorý v prípade zistenia zásahu súdu prvej inštancie do základných práv alebo slobôd sťažovateľa (či už svojím rozhodnutím alebo postupom) bol zároveň povinný týmto právam alebo slobodám poskytnúť ochranu.

8.1. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu vylučuje právomoc ústavného súdu. Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

III.2 K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu:

9. V časti ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie svojich základných práv napadnutým rozsudkom krajského súdu mal sťažovateľ k dispozícii účinný právny prostriedok na ochranu svojich základných práv a slobôd poskytovaný zákonom (dovolanie), ktorý využil. Najvyšší súd dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu meritórne preskúmal, dovolanie sťažovateľa zamietol a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil (bod 4.1 uznesenia). Preto bolo potrebné ústavnú sťažnosť i v tejto časti odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu (k tomu pozri dôvody uvedené v bodoch 7.1 a 7.2 uznesenia).

9.1. Už len ako *obiter dictum* ústavný súd uvádza, že, vychádzajúc zo sťažnostnej argumentácie sťažovateľa, nezistil zmätočnosť, arbitrárnosť a ani zjavnú neopodstatnenosť prijatých právnych záverov krajského súdu (v podstatnom uvedené v bode 3.1 uznesenia). Krajský súd zrozumiteľným a dostatočným spôsobom uviedol dôvody, prečo sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie, čo viedlo k potvrdeniu rozsudku súdu prvej inštancie. Odôvodnenie obsahuje logické vysvetlenie, k akým skutkovým zisteniam krajský súd dospel, aké právne normy a z akých dôvodov aplikoval a ako ich interpretoval.

III.3. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu:

10. Z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je podstatná najmä požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, a to požiadavka relevantnej ústavnoprávnej argumentácie (konkrétne skutkové a právne dôvody) namietaného porušenia práv, ako aj ustanovenie § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak. Z § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde vyplýva, že tento na druhej báze exaktne identifikuje návrhy na začatie konania, na odstránenie odstrániteľných nedostatkov, ktorých môže ústavný súd navrhovateľa vyzvať a určiť mu na to lehotu.

10.1. V prípade odstrániteľných nedostatkov ústavnej sťažnosti môže (teda nemusí) ústavný súd vyzvať navrhovateľa (v danom prípade sťažovateľa), aby v určenej lehote tieto nedostatky odstránil. Inými slovami, za daného stavu bolo na zvážení ústavného súdu, či na doplnenie odstrániteľnej chýbajúcej zákonnej náležitosti (minimálne uznesenia najvyššieho súdu, keďže vo vzťahu k nemu by bola v zásade daná právomoc ústavného súdu) sťažovateľa vyzve. Pri skúmaní rozsahu práva uváženia ústavného súdu podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde (teda či sťažovateľa vyzve alebo nevyzve, aby v určenej lehote nedostatok ústavnej sťažnosti odstránil) treba zásadne zdôrazniť, že nejde o voľnú úvahu, ktorá by vlastne znamenala svojvôľu pri posudzovaní takejto otázky. Rozhodovanie v týchto súvislostiach sa musí riadiť určitými zásadami tak, aby bolo dostatočne predvídateľné a transparentné. Podľa názoru ústavného súdu treba vychádzať zo skutočnosti, že v konaní o sťažnosti fyzickej alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy sťažovateľ musí byť v celom konaní zastúpený advokátom (§ 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Advokáta ako osobu práva znalú a oprávnenú na zastupovanie v súdnych konaniach treba nepochybne považovať za osobu odborne kvalifikovanú, od ktorej sa dá právom očakávať, *inter alia*, dostatočná znalosť procesnoprávných predpisov, ktorými sa riadi konanie, v ktorom klienta právne zastupuje. Vychádzajúc z tejto premisy, možno dôjsť k záveru, že k postupu podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde by malo zo strany ústavného súdu dochádzať skôr len výnimočne, keď to odôvodňujú konkrétne okolnosti daného prípadu. Inými slovami, výklad tohto ustanovenia má byť v zásade reštriktívny (II. ÚS 238/2019).

10.2. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa č. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tvrdené porušenie označených práv neodôvodnil nijakými skutkovými tvrdeniami ani právnou argumentáciou, ktoré by sa na nich vzťahovali, pritom obligatórnou náležitosťou ústavnej sťažnosti podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde je povinnosť sťažovateľa uviesť konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd (v podstatnom jeho sťažnosť vo vzťahu k najvyššiemu súdu citovaná v bode 5.1 uznesenia). Teda ústavná sťažnosť neobsahuje také náležitosti, ktoré majú pre rozhodnutie ústavného súdu a vyslovenie porušenia sťažovateľom označených práv kľúčovú povahu. Za danej situácie neprichádzala do úvahy výzva na odstránenie uvedených nedostatkov návrhu podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, keďže takáto výzva slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu na začatie konania, a nie na doplnenie samotnej podstaty návrhu (m. m. I. ÚS 155/2019). Na tomto mieste zdôrazňujúc i to, že takéto

nedostatky ústavný súd nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti s prihliadnutím aj na inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom (bod 10.1 uznesenia).

10.3. Ústavný súd preto podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietol ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

10.4. Ako *obiter dictum* ústavný súd uvádza, že z pripojeného napadnutého rozsudku najvyššieho súdu zistil, že najvyšší súd sa vecne zaoberal s dovolaním sťažovateľa, jeho dovolanie riadne meritórne preskúmal, o ňom rozhodol spôsobom, ktorý mu Civilný sporový poriadok prostredníctvom ustanovenia § 448 umožňuje a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. Vzhľadom na to ani v prípade, ak by ústavná sťažnosť sťažovateľa v tejto časti spĺňala všetky zákonom ustanovené náležitosti, neprinieslo by to pre neho vecne iný výsledok. Nesúhlas sťažovateľa so závermi najvyššieho súdu možno vyhodnotiť v podstate ako ďalšie pokračovanie jeho argumentácie, čím podaná ústavná sťažnosť nedosahuje potrebnú ústavnú intenzitu. Sťažovateľ iba stavia ústavný súd do pozície súdu ďalšej inštancie a dožaduje sa opätovného prieskumu skutkových okolností, ako aj ich nového, pre neho priaznivejšieho vyhodnotenia. Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy má však iný účel a význam (sleduje ochranu základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a slobôd), a preto ústavný súd nevezhliadol príčinnú súvislosť medzi porušením označených práv a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

11. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v neúplnom a nedostatočnom petite ústavnej sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. septembra 2021

Peter Molnár
predseda senátu